

Istentisztelet 2022. június 12-én

„...hogy megállhassatok...”

Énekek: 196,1-4 196,5 390 35,1 200

Lekció: Ef 6,10-20 Isten fegyverzetének felöltése

[10](#) Végül pedig: erősödjete meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. [11](#) Öltsetek magatokra Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. [12](#) Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. [13](#) Éppen ezért vegyétek fel Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. [14](#) Álljatok meg tehát, felővezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, [15](#) sarut húzva lábatokra, készen a békeesség evangéliuma hirdetésére. [16](#) Vegyétek fel mindezekhez a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. [17](#) Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely Isten beszéde. [18](#) Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által, és legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve valamennyi szentért; [19](#) és énértem is, hogy adassék [20](#) amelynek követe vagyok bilincsből is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell.

„...hogy megállhassatok...”

„Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak”. Ef 6,12

Kedves Testvéreim!

Igaz, hogy ezt az apostoli levelet különösen is afféle körlevélnek tekintik a Szentírás kutatók, mondva, hogy az efézusi gyülekezet neve címzettként csak utóbb került bele, de ha mi így nevezzük és olvassuk, és mivel az efézusi gyülekezetnek is szólt, érdemes azt a lelki környezetet is figyelembe venni, amelybe küldte az apostol. Bár bizonyára a többi gyülekezet is szembesült hasonló veszélyekkel és támadásokkal. Az efézusi gyülekezetről azonban vannak konkrét adataink ezen a téren. Kettőt említ a Szentírás.

Tudjuk, hogy megalakulásának előzményei nyilvánvalóvá tették azt a lelki sötétséget és uralmat, ami jellemző volt addigi pogány életükre. Az ApCsel 19. és 20. fejezete elmondja (érdeemes elolvasni!), hogy amikor az efézusi zsidók közül sokan ellenálltak az evangéliumnak és nem hittek, sőt gyalázták az Úr útját az egész nép előtt, Pál apostol otthagya őket, a tanítványokat is távol tartotta tőlük, és mindennap

egy Tirannosz nevű ember iskolájában tanított, mintegy két éven át. Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által, például betegek sokasága gyógyult meg. De amikor a vándorló zsidó ördögűzők közül is megkísérelték néhányan, hogy a gonosz lelkektől megszállottak felett kimondják az Úr Jézus nevét, akkor az Úr Jézus nyilvánvalóvá tette, hogy az Ő nevét és dicsőségét nem lehet meglopni. Félelem szállta meg az embereket, sőt, rádöbbsentek, hogy az életük tele van hasonló sötét és a lelkekre veszélyes dolgokkal. A hívők közül is sokan eljöttek, megvallották és elbeszélték ilyenféle mesterkedéseiket. Összehordták azért a varázslással foglalkozó könyveiket és elégették azokat. Így az Úr ereje által az ige hatalmasan terjedt és megerősödött.

A varázslás mellett a bálványozás – ehhez tartozik szorosan a pénz hatalma is – a másik jellemzője Efézusban a sátán lelkeket fogva tartó működésének. Efézus a Diána vagy Artemisz kultusz központja volt, erről szól az is, hogy az ókor 7 csodája között tartjuk számon az efézusi Artemisz templomot. Az ördög a kétes erők általi gyógyításon túl a legjobban itt is a pénzzel tudott csapdába ejteni. Jól ment az efézusi ötvösöknek, kis Artemisz szobrocskák készítéséből busás jövedelmekre tettek szert.

Addig, amíg nem jelent meg ott az evangélium. *„Abban az időben nem csekély zavargás támadt az Úr útja miatt”*. Hiszen az evangélium terjedésének következtében az ötvösök jövedelme és ezzel járó befolyása jelentősen megcsappant. Egyikük, Demeter, hatalmas lázadást és zűrzavart gerjesztett, Pál és társai komoly veszélybe kerültek. Amikor a kedélyek lecsillapodtak, az apostolok továbbmentek a városból.

Ezek után később még egyszer találkozik Pál az efézusi vénekkel, amikor búcsúzik tőlük, mert tudja, hogy már a földi életben nem találkoznak. Szívükre helyezi a sátán romboló munkájával szembeni éberséget: *„...tudom, hogy távozásom után ragadozó farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját, sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik hazugságokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat...*

Ezek ismeretében tekinthetünk a tényre, hogy Pál apostol itt a levél végén külön is inti őket. Meg kell tudniuk, azzal, hogy győzött az életükben az Úr Jézus Krisztus, a sátán hatalma megtört. Azonban ő nem vette tudomásul, hogy takarodjon, hanem más módon lendül támadásba. Ezért szükséges az éberség.

Mert ugyanis a sátán kitartó, nem mond le könnyen az ember lelkéről. Sokszor értetlenül szemléljük, hogy aki az övé, azt békén hagyja, ami végül is természetes, hiszen az a személy az ő szempontjából nincs veszélyben. Viszont, aki nem az övé, arra meg pályázik és támadja, kiveti rá a hálóját. Ezért a hitre jutás nem a nyugalom állapotának az elérése. Ma is tévedésben van, aki így gondolja. Hitvalló keresztyénnek lenni, keresztyénként élni szüntelen lelki harcot jelent. Viszont az ige azt mondja el, hogy Isten a gyermekeit nem küldi feyvertelenül ebbe a harcba a

támadásokkal szemben. Kimondhatjuk teljes bizonyossággal, hogy a hívó ember egész élete harc, közdelem... s aki mindvégig kitart, az veszi el az élet koronáját.

Tehát, jegyezzük meg jól: először is, ne legyen számunkra meglepetés, hogy hadiállapot van. Hiszen, mondhatjuk, ez a normális állapot. Ezzel szemben a nagy nyugalom mindig gyanús – ilyenkor szükséges is feltenni a kérdést: jó helyen vagyok? Rendszerben vannak a dolgaim Istennel, hogy nem is zaklat a Sátán?

Azonban az Úr Jézusnak gondja van az övéire, felkészíti, és minden szükségessel ellátja őket. Erről olvastunk igénkben is. Pál apostol felsorolja a keresztyén ember teljes fegyverzetét, amit az Úr a rendelkezésére ad minden gyermekének. *„Öltsétek magatokra Isten teljes fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben!”*

Kedves Testvéreim, ma nem is ennek a lelki fegyverzetnek az egyes „darabjaival” szeretnénk foglalkozni, bár érdemes és hasznos lenne külön-külön megvizsgálni, mire való, mi célt szolgál mindegyik. Hiszen a védekezéshez adja az Úr. De inkább arra helyezük most a hangsúlyt, hogy miféle harc is ez. Ugyanis ezt nem mindig tartjuk szem előtt, sokszor nem vesszük figyelembe, és emiatt a magatartásunk, hozzáállásunk sem megfelelő.

Alapigén éppen ezt hangsúlyozza: *„Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak”*. Tehát ne szópárbajra készüljünk, nem is valamiféle versengésre, és végképp nem leszámolásra vagy visszafizetésre. És nem emberekkel van dolgunk, hanem lelki, sőt pontosabban mondva, szellemi harcban állunk. *Nem test és vér* – nem emberi rosszindulat, hamisság, gonoszság vagy bármi, ami csupán emberi, a mi ellenfelünk. Nekünk, ha Jézus Krisztuséi vagyunk, *erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen* kell megállnunk, *amelyek a mennyei magasságban vannak*.

Ezt azért szükséges tudnunk, és szem előtt tartanunk, hogy legyünk tisztában azzal, ki is az ellenség. Ugyanis hajlamosak vagyunk hús-vér embereket ellenségnek tekinteni vagy kezelni, noha az ilyenekről – már ha úgy van – inkább azt mondhatnánk, hogy a sátán eszközei, akiknek a felhasználásával akarja elérni a célját: elvenni a lelki békességet, megrontani a gyülekezeti közösséget, az egységet – és rombolni, rombolni. Hiszen ő a nagy szétdobáló, a *diabolosz*. Szükséges tehát a világosság, az ige józanságban tartó vezetése, hogy tudjuk, ki ellen folyik a mi harcunk.

A másik vetülete ennek az üzenetnek pedig az, hogy olyan ellenséggel van dolgunk, aki hatalmasabb nálunk, akivel nem vagyunk egy kategóriában, akivel szemben a saját erőnk siralmasan kevés. A sátánt csak a hatalmasabb győzheti le, s azok nem mi vagyunk. De ugyanakkor tudhatjuk, hogy ilyen értelemben legyőzött

ellenféllel van dolgunk, mert az ördög hatalmát az Úr Jézus Krisztus megtörte, győzelmet vett rajta a Golgotán. És Ő harcba is száll övéért. A mi dolgunk az éberség, a készenlét és a védő fegyverzet magunkra öltése. Hiszen a sátán a hitünket, az életünk alapját, az üdvösség ígéretében való bizonyosságunkat támadja. Akár úgy, hogy kételyt támaszt bennünk és elbizonytalanít, akár úgy, hogy a magatartásunkkal akar olyan méltatlan helyzetet teremteni, hogy azt higgyük, végleg elbuktunk, kiestünk Isten kegyelméből és elszakadtunk Tőle. Vagyis, hogy olyan súlyosan vétkeztünk, hogy már Ő sem bocsát meg nekünk. Mennyi lelki gyötrelmet, bizonytalanságot és vergődést tud ez eredményezni!

Ebből egyetlen megoldás van, az Úr Jézushoz menekülni, mert lehet! De még ettől is jobb, ha megállunk, felövezve derekunkat igazságszeretettel, és magunkra öltve a megigazulás páncélját, sarut húzva lábunkra, készen a békeesség evangéliuma hirdetésére. Ha felvesszük mindezekhez a hit pajzsát, amellyel kiolthatjuk a gonosznak minden tüzes nyilát. És felvesszük az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely Isten beszéde. *„Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak”*. Ezért szívleljük meg az ige tanácsát, hogy megálljunk és megmaradjunk az Úr Jézus Krisztusban. *Ámen*